

Mục lục (trên Trang Hướng Dương)

A- Truyện ngắn trích “TÌNH YÊU HIỆN SINH”

Phần 0

- Thay lời tựa

Phần 1

- Hội nhập

Phần 2

- Quê hương

Phần 3

- Cách mạng tháng Tám
- Kháng chiến và Liên khu V

Phần 4

- Về thành
- Không khí tự do có khác
- Những năm tháng nhà binh

Phần 5

- Những ngày tháng dài Bệnh viện dân y
- Đà Nẵng những ngày cuối tháng Ba, 75
  - Biện luận với đầu gối

Phần 6

- Bị bắt đi tù
- Trại Tiên Lãnh
  - Gánh sắn

Phần 7

- Lao động
- Y Tế trại
- Nhỏ răng
- Cải thiện

Phần 8

- Thăm nuôi
- Đau khổ chất ngất, triền miên
- Những chuyện vui buồn trong tù

Phần 9

- Một chuyến vượt biên
- Những ngày ở trại Palawan
  - Tha hương ngộ cố tri

B- Truyện ngắn trích “MỘT KIẾP NGƯỜI”

Phần 10

- Một Kiếp Người
  - Tưởng nhớ

Thay lời tựa

Ít người thầy thuốc ở tù lâu như anh Phùng văn Hạnh. Bạn chúng tôi như Vương ngọc Lâm ở khoảng 7, 8 năm, Y sĩ Tôn thất Sang trên 10 năm, riêng anh Hạnh được chiếu cố đến 12 năm. Anh ở lâu có lẽ vì cái quá khứ của anh đã đành, nhưng lý do chính nhất để anh ở lâu quá chắc chắn là do cung cách sống và lương tâm của một kẻ sĩ miền Nam trong anh. Anh đã cố nén, cố nín thở, nhưng lòng chuộng cái đẹp, cái chân thiện của cuộc đời làm hơi thở anh phải bật ra. Anh là người bạn tù buộc chúng tôi phải ngưỡng mộ và quý mến. Ở tù thì phải có người ra trước, kẻ về sau; nhưng khi ở ngoài đời nhớ đến cảnh tù, thì chúng tôi không khỏi nhớ đến anh để bùi ngùi, vì anh vẫn còn ở đó.

Chính vì được ở tù cùng trại với anh, cùng một khoảng không gian, mà chúng tôi cảm thấy được an ủi tinh thần. Anh là một điểm tựa quý báu để chúng tôi được ấm áp. Khi đứng trước bọn cai tù để xin phép hoặc cấp báo điều gì, hãy nhìn anh Hạnh: anh không bao giờ khép chặt hai tay vào người. Anh dùng một cánh tay đưa lên cùng với ngón trỏ để nói. Cái cao ngạo của anh đã trả thù được cho anh em quả là nhiều. Bọn Cộng sản tuy ghét và căm hận anh, nhưng trong thâm tâm chúng rất nể và cần đến anh. Chúng có là anh đã vào ra ở tổ Y-tế đến ba lần.

Giờ đây anh nhìn lại cuộc đời mình qua bao thăng trầm, giông bão. Anh đang tâm sự, tỉ mỉ như tụ tập bọn tôi dăm ba người để đầu lảo, tán phét, để cười đùa hả hê, chứ không phải để đăng đàn.. Toàn bộ tự truyện mô tả một cuộc tranh đấu không ngừng nghỉ, bao giờ cũng vươn lên, phóng tới. Một cuộc đời phong phú với nhiều lớp lang. Trong 12 năm tù đày, anh nhắc đến cái khổ của chúng tôi để thương, nhắc đến cái ngu muội của kẻ thù thật đáng ghét, nhưng không phải để mà ghét, vì bây giờ chắc lòng anh cũng thanh thản, tràn đầy hân hoan của một kẻ đã ném đủ, ném hết.

Nói như Dos, chính cái đẹp sẽ cứu rỗi nhân loại, thì trong tự truyện này, chúng ta nên trích ra từng cái, từng cái đẹp rải rác để làm ‘mồi’. Vì sao? Vì chúng ta cần có rượu, thật nhiều rượu để cuộc tương phùng luôn mặn mà, đậm nét.

Trân trọng cùng các bạn,
Một bạn tù: Dược sĩ Nguyễn thu Giao

Vài Lời Bạch

Tôi in Tuyển tập, gồm một số truyện ngắn và thơ trong

- TÌNH YÊU HIỆN SINH ra mắt năm 2000
- MỘT KIẾP NGƯỜI ra mắt năm 2002
- TUYỂN TẬP THƠ ra mắt năm 2004

Tuyển Tập ra mắt đặc biệt trong ngày Hội ngộ Tiên Lãnh 21-06-2009, đáp ứng lời yêu cầu của nhiều anh chị em muốn biết tôi viết gì về quãng đời chúng ta ở tù Tiên Lãnh. Phần lớn các truyện ngắn là hồi ký của tôi mà cũng của các anh, vì kể lại chuyện trong trại có mang tên nhiều người trong chúng ta, và những sự việc chúng ta cùng trải nghiệm và chứng kiến. Thánh kinh bảo: “chúng ta trở nên chí thiết khi đã ăn chung một đầu muối” Vàng trong hơn 10 năm ấy, chúng ta đã ăn chung vài đầu muối, vì món ăn chính là nước muối. Cho nên thâm tình chúng ta khắng khít biết bao!

Thân ái,

BS Phùng văn Hạnh

- Một kiếp người
- Một quan niệm sống
- Một hạt đậu hai người khiêng
- Nhật ký một bạn tù
- Câu chuyện trên một chuyến xe